

foregaae i et Udvalg —, hvorefter man da forhaabentlig vil kunne komme til en saadan Afgjørelse af dem, at Sagen ikke af den Grund vil møde særdeles Bæmsfæligheder.

Madvig: Da Ingen synes at ville tage Ordet for at gaae ind paa de almindelige Spørgsmaal, skal jeg fremkomme med en ganske lille Bemærkning — den kunde synes at være saa ubetydelig, at den ikke burde trænge sig frem ved denne Leilighed —, men som jeg dog vil laane et Ord, for at man ikke — hvad der dog maaskee engang i Fremtiden kunde faae en vis Betydning — skulde troe, at dette Punkt var blevet ganske overseet. Naar jeg vil gjøre denne lille Bemærkning, er det, fordi jeg har en stærk Tro paa, at det er vigtigt for os, at begge Dese af vort Bærn have Tillid til sig selv og til den Agtelse, Omhu og Kjærlighed, de nyde hos Nationen. I denne Henseende troer jeg, at vort Søværn ved Omstændighedernes Magt i de senere Aar har været ugunstigere stillet end vort Landværn. Det har ligget i Bessaffenheden af de to efter vore Forhold meget store og betydelige Krige, vi have ført, at Byrden, Kampen, Tabet, men ogsaa Gæren er falden væsentlig paa Hæren. Hvad der er faldet paa Søværnet, har tildeels været af den Bessaffenhed, at det ikke ret er blevet anerkjendt, hvad Søværnet har præsteret. Forsaavidt det nemlig har været saa heldigt at kunne hævde Søens Besiddelse og holde vore Modstandere inde i Havnene — og dette har været det væsentlige Forhold under begge Krigenes, i det Ringeste hvad Østersøen og hvad vor Hovedsøende angaaer — har det dog ikke altid været saa let at paaskjønne og vurdere, hvad der gjordes i denne Retning, at paaskjønne, hvad Søværnet har kunnet udrette, uden at affyre sine Kanoner, fordi man vidste, at der var saamange velbetjente danske Kanoner, som laae rede. Der var en anden Retning, hvori der krævedes en Virksomhed fra Søværnets Side; det var dets Virksomhed i Forbindelse med Armeen. Opgaven var her stillet under ganske nye Bilskaar, under Bilskaar, som ikke før vare kjendte. Det kan være, at man ikke ganske har fattet hele Opgaven, og at der derfor har været Mangler i Udsørelsen, og,

har der været Mangler, er Dadsen visselig falden stærkt paa Søværnet. Jeg omtaler dette for at vende tilbage til det ganske lille Punkt, jeg vilde berøre. Det ligger mig meget paa Hjerte, at det danske Søværn beholder Selvtilliden, en god Selvtillid, og at det beholder Erkjendelsen af, at det vurderes ligesaa høit som den anden Deel af Landets Bærn. Og jeg siger, at vore Forhold ere saaledes, at vi maae tage os meget iagt for, at Søværnet, der har maattet og maaskee finde sig i at stige ned baade i sin Udstrækning og i den Plads, det tidligere har indtaget i Folkets Kjærlighed og Stolthed, ikke paa nogen Maade trykkes ned. Man vil nu spørge: Hvortil sigter denne lange Indledning? — jeg vil selv betegne den som en Indledning. — Jeg skal sige det. Den sigter til et Forhold med Hensyn til Officerspersonalet, og jeg maa da endnu tilføie til, hvad jeg har sagt, at det for mig er klart, at i Alt, hvad der angaaer et Forsvarsvæsen og dets Udvikling i Freden til at være dygtigt i Krigen, spiller Uergjerrighed eller, om man vil, Forsængelighed, eller den Sammenmeltning af begge disse Følelser, som maaskee bedst betegnes med det fremmede Ord „Ambition“, en stor Rolle, og man maa derfor holde ogsaa denne Følelse, der har sin gode Side, vedlige og ikke krænke den; men jeg er bange for, at der er et Punkt i denne Lov, hvorved man ikke har været opmærksom derpaa. Det er i Forholdet med Hensyn til Officerspersonalets høieste Classer. Dengang Hærløven blev forelagt, indeholdt den Forslag om et Antal af 6 à 7 Generaler, og det Forslag om Søværnets Ordning, som samtidigt forelagdes, foreslog 1 Admiral. Under Forhandlingernes Gang blev det bestemt, at vor Landhær skulde have 12 Generaler, og det ved Siden af et saadant Antal af Oberster, at Antallet af Stabsofficerer i Landhæren er omtrent 60. I Loven om Søværnet er dette blevet uforandret. Der staaer endnu 1 Admiral og 15 Stabsofficerer eller, som de kaldes, Commandeurer; det er ikke et ligeligt Forhold. Jeg siger selv, at det i Realiteten ikke er noget Bæmsfæligt, og jeg tænker ikke paa at stille Uændringsforslag i saa Henseende, da Marineministeren selv har forelagt Loven saaledes,